

nydende Medlem 3 Kr. til Sygekasserne, og Sygekasserne betaler 4 Kr. 80 Øre tilbage til Staten. Det er jo en underlig Passage frem og tilbage. For Øjeblikket er Stats-tilskuddet til Sygekasserne opført paa Finansloven med 6 900 000 Kr. Efter Beregningerne i denne Lov vil Sygekasserne en Gang komme til at betale tilbage til Staten 6 Millioner og nogle Hundrede Tusinde Kroner. Sygekassebidraget kunde akkurat lige saa vel udtrykkes ved, at man strøg de 3 Kr. for hvert ubemidlet nydende Medlem paa denne Lov og nedsatte Beløbet til 1 Kr. 80 Øre paa den anden Lov; saa vilde den Versur være klaret. Da de andre Ydelser af Staten ydes efter mere indviklede Principper, kan ikke det hele udlignes paa den Maade. Men jeg gør opmærksom paa, hvad man her er kommet ind paa for at tilvejebringe den lille Besparelse for det offentlige, som denne Ydelse fra Sygekasse-medlemmernes Side betyder, fordi jeg ikke tror, der er vundet meget derved, jeg tror, der tabes noget derved: Der er af andre ærede Medlemmer peget paa, at man efterhaanden, da Sygekassemedlemmernes Indtægter vil variere meget stærkt, vil komme til at gøre det noget vanskeligere for de allerfattigste at komme til at nyde godt af disse Goder, og det er ikke nogen helt heldig Udvikling. Men saa længe der kun er Tale om de 4 Kr. 80 Øre for at opnaa dette Gode, er Spørgsmaalet ikke saa stort, og naar man fra det nu regerende Partis Side saa stærkt betoner, at der heri er et Princip, hvad jeg paa ingen Maade kan anerkende, saa bliver det vel vanskeligt at komme bort derfra, og saa tror jeg, det vil være ønskeligt at sætte sine Bestræbelser særlig ind paa at opnaa Tilslutning til, at den eventuelle yderligere Forøgelse, som er bebudet, ikke henlægges til Afgørelse dér, hvor den nu foreslaas afgjort, ved Forhandling mellem Indenrigsministeren og et bestemt Udvalg, men at Afgørelsen eventuelt maa ligge hos Lovgivningsmagten selv, hvis man ikke kan blive enig om allerede nu at fiksere Tilskuddet fra Medlemmerne.

Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa, da jeg jo i det store og hele kan udtale min Glæde over det organisatoriske Princip i disse Lovforslag, og hvad dermed hører sammen, anbefale Lovforslagene til velvillig Behandling. Jeg vilde blot meget have ønsket, at den højtærede Indenrigsminister ikke havde nøjedes med at omtale det kommende Aldersrentelovforslag, men at han havde kunnet forelægge det samtidig med dette. Der er noget vanskeligt ved at behandle et Invalididenteforslag, hvis Princip i Virke-

ligheden hviler paa Formodningen om, at der kommer en anden Lov bagefter. Langt bedre havde det været, hvis man kunde behandle dem samtidig, og jeg vilde meget ønske, at den højtærede Indenrigsminister kunde sige noget om, hvornaar han forventer at kunne forelægge Aldersrenteforslaget til Behandling her i Tinget.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg vil begynde med at takke for den Velvillie, hvormed disse Lovforslag er mødt. I Virkeligheden er det fra alle Sider anerkendt, at der her foreligger et godt Grundlag for de Forhandlinger, der skal føres i Udvalget, og efter de Udtalelser, der er faldet, maa det forventes, at det ogsaa vil lykkes i de Maaned, der er tilbage af Rigsdagssamlingen, at faa denne Reform gennemført og dermed naa det overordentlig store sociale Fremskridt, som disse Love vil betyde.

Jeg skal nu i saa stor Korthed som muligt knytte nogle Bemærkninger til, hvad forskellige af de ærede Talere har udtalt, idet jeg skal sige, at om en Del af disse Spørgsmaal gælder det jo, at vi bedre kan forhandle om dem i Udvalget, og at den Omstændighed, at jeg siger et Par Ord derom, ikke i og for sig fra min Side skal være nogen Invitation til nogen længere Debat om dem her ved denne første Behandling.

Det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange, der i sit Indledningsforedrag gav en udmærket instruktiv Oversigt over hele dette Lovgivningsarbejde, fremhævede med Rette, at det, man havde ønsket skulde kendetegne hele denne samlede Reform, var Princippet: Hjælp til Selvhjælp. Det ærede Medlem gennemgik i øvrigt en Del Enkeltheder, hvorom jeg skal forhandle med Udvalget, men om nogle af hvilke jeg dog vil sige et Par Ord. Det ærede Medlem talte om § 6 og den Omstændighed, at Bestemmelsen om et Maksimum med Hensyn til Kommunens Understøttelse var udgaaet. Det ærede Medlem sagde i den Forbindelse, at forsaavidt man i de enkelte Tilfælde vilde gaa videre, kunde man henvise til Hjælpekassen. Jeg vil gerne sige, hvad der har været det afgørende, naar denne Tilføjelse er gaaet ud her i Lovforslaget. For det første underkaster jo Kommunalbestyrelsen disse Spørgsmaal et Skøn; om man skal yde det ene eller det andet, er jo et Skøn underkastet allerede i Kommunalbestyrelsen. Dernæst mener jeg, at naar der er et Maksimum, vil man i et Tilfælde af denne Art have en vis Tilbøjelighed til — altid sker det jo ikke — i alle Tilfælde at nærme sig det fastsatte Maksimum. Det er de Grunde, som har be-